

Sygn. akt VI1 U 946/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dorota Witkowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Iwona Piotrowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy M. E.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odszkodowanie z tyt. wypadku

z odwołania od decyzji z dnia 27 lipca 2017 r., znak (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje powodowi M. E. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 5 kwietnia 2017r. w wysokości odpowiadającej 3% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, tj. w kwocie 2.427,00zł (słownie; dwa tysiące czterysta dwadzieścia siedem i 00/100),

II. Zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz powoda M. E. kwotę 180,00zł (słownie: sto osiemdziesiąt i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI 1 U 946/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 lipca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. E. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 5 kwietnia 2017r. z uzasadnieniem takim, że Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 21 czerwca 2017r. ustalił brak tj. 0% uszczerbku na zdrowiu, a Komisja Lekarska ZUS w dniu 25 lipca 2017r. wskazane orzeczenie podtrzymała.

/k. 18 decyzja w aktach ZUS/

Od powyższej decyzji odwołał się powód M. E.. Zaskarżając ją w całości, wniósł o zmianę decyzji poprzez ustalenie uszczerbku na zdrowiu oraz przyznanie prawa do odszkodowania i innych świadczeń oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód zarzucił, iż na skutek wypadku z dnia 5 kwietnia 2017r. nie ma czucia w palcu, który pozostaje niesprawny, co utrudnia wykonywanie najprostszych czynności życia codziennego takich jak pisanie, przygotowywanie posiłków czy ubieranie się. Wskazał, że z uwagi na niesprawną rękę, nie jest w stanie podjąć pracy.

Ostatecznie powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 5 kwietnia 2017r. za doznany 3% uszczerbek na zdrowiu w kwocie 2 427,00 zł oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

/k. 2 odwołanie; k. 59-60 pismo powoda z dnia 7 sierpnia 2018r./

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując zaskarżoną decyzję i jej argumentację.

/k. 3 odpowiedź na odwołanie/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. E. jest objęty ubezpieczeniami społecznymi, w tym ubezpieczeniem wypadkowym, z tytułu zatrudnienia w D. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na stanowisku operatora urządzeń piekarni.

W dniu 5 kwietnia 2017r. powód uległ wypadkowi przy pracy, gdy chcąc wstrzymać pracę maszyny, podczas odwracania się stracił równowagę i chcąc ratować się przed upadkiem złapał za jeden z elementów maszyny. Wówczas prawy kciuk powoda znalazł się w przestrzeni ramienia popychającego tłok tveimatu i został przygnieciony przez ramię tłoka do blach osłaniających.

Pozwany w związku z powyższym wypadkiem nie przyznał powodowi prawa do jednorazowego odszkodowania ustalając 0% uszczerbku na zdrowiu.

/okoliczności bezoporne/

Lekarz Orzecznik ZUS w opinii z dnia 21 czerwca 2017r. rozpoznał u powoda stan po urazie z wygojoną raną tłuczoną kciuka prawego bez dysfunkcji narządu ruchu i wskazał, iż w jego ocenie wypadek przy pracy nie spowodował uszczerbku na zdrowiu.

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 25 lipca 2017r. podtrzymała orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS. Wskazała m.in., że powód deklarował zaburzenia czucia powierzchniowego kciuka w obrębie opuszki, co jednak nie może stanowić podstawy do orzeczenia świadczenia z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy.

/dowód: dokumentacja orzeczniczo lekarska w aktach ZUS – k. 4 i 8 orzeczenie Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej/

W wyniku wypadku przy pracy z dnia 5 kwietnia 2017r. powód doznał urazu zmiążdżeniowego I palca prawej ręki z zaburzeniami czucia I palca prawej ręki, które w dalszym ciągu utrzymują się. Blizna po urazie oraz zaburzenia czucia kciuka prawego spełniają kryteria określone w tabeli uszczerbków. Kwalifikacja i wysokość uszczerbku wynika z niewielkich dysfunkcji i powstały uszczerbek należy kwalifikować zgodnie z poz. 136A rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r.S w wysokości 3%.

Fakt urazu przez zadziałanie czynnika zewnętrznego na organizm, powodujący uszkodzenie tkanek lub narządów, został w przypadku powoda potwierdzony dokumentacją medyczną. Natomiast założenia „czucia”, co do zasady są subiektywne, jednakże w przypadku powoda korespondują obiektywnie z charakterem i okolicą miejsca doznanego urazu.

/dowód: k. 23 i k. 68 opinia główna wraz z opinią uzupełniającą biegłego sądowego specjalisty ortopedy traumatologa narządów ruchu W. P. oraz k. 40-41 i k. 79 opinia główna wraz z opinią uzupełniającą biegłego sądowego specjalisty neurologa J. K./

Powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dysfunkcja powoda w postaci zaburzenia czucia utrzymuje się powyżej 6 miesięcy. Jest sprawą otwartą, czy ustąpi i może to być kwestią kilku miesięcy lub lat. Omawiana dysfunkcja może również nie ustąpić. Rokowanie w tym zakresie nie jest pewne.

/dowód: k. 23 i k. 68 opinia główna wraz z opinią uzupełniającą biegłego sądowego specjalisty ortopedy traumatologa narządów ruchu W. P./

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody w postaci opinii biegłych sądowych ortopedy traumatologa narządu ruchu W. P. oraz neurologa J. K..

Oceniając okoliczności bezsporne Sąd miał na uwadze, że nie budziły wątpliwości, nadto znajdowały potwierdzenie w dokumentach, których autentyczności i prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Spór stron sprowadzał się do oceny w zakresie powstania i wysokości samego uszczerbku na zdrowiu, jakiego powód doznał wskutek wypadku przy pracy z dnia 5 kwietnia 2017r., dlatego też szczególne znaczenie dla Sądu miał dowód z opinii biegłych sądowych, bowiem rozstrzygnięcie sprawy wymagało wiadomości specjalnych z dziedzin medycyny adekwatnych do urazu powoda. Zgodnie z art. 278 § 1 kpc w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd wzywa biegłych sądowych w celu zasięgnięcia ich opinii. Z tych też względów Sąd nie przeprowadził wnioskowanego przez powoda dowodu z zeznań świadka R. E. na okoliczność uszczerbku na zdrowiu powoda, jego skutków na przyszłość oraz zasadności rehabilitacji i okresu jej trwania, bowiem źródłem ustaleń Sądu w tym zakresie były opinie biegłych sądowych. Sąd nie przeprowadził również dowodu z zeznań tego świadka na okoliczność przebiegu wypadku przy pracy powoda, bowiem nie była to okoliczność sporna między stronami i jako taka stosownie do art. 229 kpc nie wymagała dowodu. Pozwany nie kwestionował faktu wypadku ani jego przebiegu ustalonego w podpisanym bez zastrzeżeń przez powoda protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy. Podobnie Sąd nie przeprowadził wnioskowanego przez powoda dowodu z jego przesłuchania na okoliczności tożsame jak dla świadka, mając na uwadze, że zgodnie z art. 299 kpc przeprowadzenie tego dowodu ma charakter subsydiarny i dotyczy jedynie sytuacji, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe wyjaśniło wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia fakty czyniąc tym samym przesłuchanie powoda zbędnym.

Oceniając opinię biegłych sądowych Sąd podzielił ich treść i wnioski we wskazanym zakresie, bowiem w tym zakresie opinie były spójne, logiczne, konsekwentne i wzajemnie się potwierdzały lub uzupełniały. Biegli uzasadnili na jakiej podstawie dokonali ustaleń medycznych i oceny stanu zdrowia powoda. Sąd miał również na uwadze, że opinie sporządziły osoby posiadające wiedzę specjalną z dziedzin medycyny adekwatnych do urazu powoda, nadto wiedzę popartą doświadczeniem zawodowym. Opinie zostały sporządzone przez biegłych w oparciu o badanie sądowo - lekarskie powoda oraz dokumentację zawartą w aktach w tym dokumentację medyczną. Co prawda biegli różnili się w zakresie oceny kwalifikacji uszczerbku na zdrowiu powoda jako długotrwałego (tak opinia biegłego ortopedy) czy też stałego (tak opinia biegłego neurologa). Jednakże Sąd ostatecznie uznał za biegłym sądowym ortopedą, że uszczerbek na zdrowiu powoda miał charakter długotrwały z uwagi na istniejącą – choćby tylko potencjalnie teoretycznie opartą na nikłym rokowaniu (jak wskazał biegły neurolog – k. 79) – możliwość ustąpienia dysfunkcji powoda. Skoro nie można stanowczo i jednoznacznie wykluczyć możliwości ustąpienia dysfunkcji powoda, to związany z tym uszczerbek na zdrowiu należało zakwalifikować jako długotrwały, czyli takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (art. 11 ust. 3 ustawy z

dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2015.1242, ze zm. – zwanej dalej wypadkową) w przeciwieństwie do uszczerbku stałego, czyli takiego naruszenia sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (art. 11 ust. 2 ustawy wypadkowej). Ostatecznie należy wskazać również, że rozróżnienie na uszczerbek stały czy długotrwały nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem w żaden sposób nie wpływało na wysokość ewentualnego odszkodowania, co przyznał również pozwany. Jednocześnie omawiana rozbieżność między biegłymi nie wpływała - w ocenie Sądu - na miarodajność ich opinii co do wystąpienia samego uszczerbku i jego wysokości.

Pozwany zarzucił biegłym, iż opierali się jedynie na autoprezentacji powoda, a nie obiektywnych przesłankach występowania zaburzeń czucia. Jednakże biegli sądowi odnieśli się do wskazanego zarzutu i przekonująco wyjaśnili, że zaburzenia czucia w swojej istocie mają charakter subiektywny, ale jak słusznie podkreślił biegły neurolog korespondują one obiektywnie z charakterem i okolicą miejsca doznanego urazu. Dlatego – zdaniem Sądu – m.in. odczuwane przez powoda zaburzenia czucia, stanowią podstawę uznania uszczerbku na zdrowiu w oparciu o pozycję 136A tabeli uszczerbkowej jako „wszelkie inne uszkodzenia w obrębie kciuka” jak blizny, uszkodzenia ścięgien, zniekształcenia, przykurcze stawów, zeszywnienia, zmiany troficzne, czuciowe itp. – powodujące ograniczenie funkcji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zarzuty pozwanego stanowią w istocie wyraz braku akceptacji dla odmiennych i niekorzystnych dla pozwanego ustaleń biegłych sądowych i nie stanowią skutecznej podstawy do podważenia merytorycznej wartości opinii biegłych.

Dodatkowo wskazać w tym miejscu należy, że Sąd wprawdzie samodzielnie ocenia dowody zgromadzone w sprawie, w tym opinie biegłych, jednak ta ocena nie może prowadzić do sprzeczności z faktami, które z tych opinii wynikają. Jeśli opinia spełnia wymogi przewidziane prawem, jest rzetelna, zgodna z zasadami wiedzy, logiczna, należycie uzasadniona i przekonująca, to należy podzielić wnioski z niej płynące, a nie orzekać z pominięciem tak sporządzonej opinii. Jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych, tylko dlatego, iż strona postępowania w subiektywnym przekonaniu co do swego stanu zdrowia nie zgadza się z wnioskami płynącymi z tej opinii (wyrok SN z 21.11.1974r., II CR 638/74, OSP 1975/5/108, wyrok SA w Lublinie z dnia 14.10.1999r., III AUa 279/99, OSA 2000/7-8/34).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że skoro postępowanie dowodowe potwierdziło - wbrew twierdzeniom pozwanego - że powód doznał uszczerbku na zdrowiu, to powód – na zasadzie art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej, nabył prawo do jednorazowego odszkodowania. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3% dotyczył ustalonych przez biegłych sądowych następstw w odniesieniu do prawego kciuka z pozycji 136A tabeli uszczerbkowej zawartej w rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. 2013.954 – tekst jednolity).

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc uwzględnił odwołanie i orzekł jak w pkt I wyroku przyznając powodowi prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 5 kwietnia 2017r. w wysokości odpowiadającej 3% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Wysokość jednorazowego odszkodowania Sąd ustalił na podstawie art. 12 ust. 1 i 5 ustawy wypadkowej oraz Obwieszczenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 marca 2017r. w sprawie wysokości kwoty jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (Dz.U. 2017.283) przyjmując do jego obliczenia stawki obowiązujące w dacie zaskarżonej decyzji tj. 809 zł za 1% uszczerbku na zdrowiu.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów uzasadniała zasada odpowiedzialności za wynik procesu i brzmienie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Zasada odpowiedzialności za wynik procesu oznacza, że strona która sprawę przegrała zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie poniesione przez niego koszty procesu, na które składają się w niniejszej sprawie:

koszty zastępstwa procesowego w wysokości po 180 zł (zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015r., poz. 1800, ze zm.).